

[Juul Madsen.]

udvalget, ikke kunne få en mere gennemgribende bearbejdning, men da mit parti ikke af hensyn til det forhold, jeg nævnte indledningsvis, har villet hindre lovforslagets gennemførelse, har jeg for mit vedkommende bøjet af, og vi kan give vor tilslutning til selve lovforslaget.

Jeg vil imidlertid gerne i forbindelse med den drøftelse, der fandt sted i udvalget, have lov til at komme med et par principielle bemærkninger. Mit parti hilser med tilfredshed, at den højtærede finansminister, således som det er nævnt i betænkningen, har givet løfte om snarest muligt at tage klasselotteriets administration op til revision. Vi har som flere medlemmer af udvalget studset over, at der f. eks. bruges 1 mill. kr. alene til administration af selve direktoratet. Vi mener, at der i en tid, hvor så mange moderne hjælpemidler kan tages i anvendelse, skulle være mulighed for at nedbringe disse administrationsudgifter.

Endvidere vil jeg gerne understrege, at vi er tilfredse med, at det i udvalget har været drøftet — og jeg har forstået, at den højtærede minister ikke har stillet sig afvisende — at overskuddet i forbindelse med klasselotteriet skulle gå til sygdomsbekæmpende og kulturelle formål, som der står i betænkningen. Det har i denne forbindelse været drøftet at udvide antallet af lodder, og jeg vil gerne for mit vedkommende sige, at en sådan udvidelse for mig at se kun bør ske, hvis den kommer til at betyde, at man kan nedsætte prisen på lodderne, eller at det øgede beløb, der kommer ind, går til et særligt formål. Jeg har ikke lyst til at støtte en lovgivning, der ad den vej fører flere midler ind i statskassen.

Jeg nævnte ved første behandling, og det har også været drøftet i udvalget, at når de sygdomsbekæmpende foreningers provenu sidste regnskabsår har været 3 750 000 kr. og klasselotteriets nettoprovener efter dette lovforslag skulle blive 2 740 000 kr., så skulle der vel — efter en tilstrækkelig stor udvidelse af antallet af lodder — kunne skabes basis for, at de penge, der nu gennem lodsedler og mærkedage skaffes til de sygdomsbekæmpende foreninger, blev skaffet over klasselotteriet og klasselotteriets salgsapparat. Det ville medføre, at vi kunne

spare disse foreninger for de ca. 300 000 kr., de i øjeblikket anvender til administrationsudgifter.

Derfor skal jeg i forbindelse med de drøftelser, der har fundet sted i udvalget, og de tanker, der ikke blev tid til at drøfte nærmere, henstille, at den højtærede finansminister tager de synspunkter, jeg her har fremført, med i sine overvejelser, når den bebudede revision af loven skal finde sted, således at der herigennem kunne skaffes penge til de sygdomsbekæmpende foreninger og spares administration. Vi kunne på den måde skaffe frie penge til et stort og nyttigt arbejde.

Axel Sørensen: Udvalget er ifølge betænkningen enig om at indstille lovforslaget til vedtagelse, og da man har fået løfte om, at den lov, klasselotteriet bygger på, skal tages op til drøftelse, skal jeg indskrænke mig til ganske få bemærkninger. Det kan jo forudses, at det måske kommer til at berøre de kollektører, der i øjeblikket udfører arbejdet for klasselotteriet.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvor vidt klasselotteriets overskud skal gå i statskassen eller skal gå til sygdomsforebyggende formål, mener jeg, at staten som sådan bør træde stærkere ind i billedet end de private indsamlinger.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige støtte til lovforslagets gennemførelse.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg skal ganske kort henvise til betænkningen og i øvrigt som de foregående ordførere sige, at 1 mill. kr. i administrationsudgifter for et lotteri som dette forekommer mig at være meget, og hertil kommer, at kollektørernes løn ikke er medregnet. Det tror jeg vi skal se lidt nærmere på.

De foregående talere har talt om, at midlerne til sygdomsforebyggende formål skulle fremskaffes på anden måde end hidtil. Jeg sagde allerede ved første behandling af dette lovforslag, at jeg synes, vi skulle holde op med alt det vrøvl — for at sige det venligt: holde op med al den snak — for det er jo det, det er. Det er ikke de sygdomsforebyggende foreninger — de 7 foreninger, det her drejer sig om — der skal løse disse store opgaver, de har taget op, det er staten, der har forpligtelsen med